

РЕШЕНИЕ

№ 37446

гр. София, 13.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 28.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **8680** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 26, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Х. М. А. (К. М. А.), [дата на раждане], паспорт № N01132066, издаден на 16.04.2024 г. от МВР – С., чрез адв. М. Н., срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване вид „D“, постановен от М. С. - завеждащ консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Л..
Жалбоподателят твърди, че отказът за издаване на виза е незаконосъобразен, необоснован, постановен при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречи на материалноправните разпоредби и е в явно несъответствие с целите на закона. Счита, че отказът за виза не е издаден в изискуемата от закона форма, доколкото е постановен без да са посочени фактическите основания обосновали издаването му и без да са изложени конкретни мотиви. С цел събиране на семейството Х. М. А. е поискала издаване на виза вид „D“, по което заявление е постановен процесният отказ. Същевременно на нейното непълнолетно дете М. А. А., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане], му е предоставен хуманитарен статут в Република България с Решение № 4810/25.03.2024 г. на заместник - председателя на ДАБ при МС. Въз основа на така предоставената му международна закрила детето М. А. е поискал разрешение за събиране със семейството си на основание 34, ал. 1 от ЗУБ, като е получил такова с Решение № 6505/28.05.2025 г. на Председателя на ДАБ, което е влязло в законна сила на 13.06.2025 г. Намира, че оспореният отказ за виза е издаден в противоречие на принципа на пропорционалност въведен в чл. 6 от АПК, доколкото с него се засяга в значителна степен правото на личен и семеен живот на Х. М. А. и непълнолетните и деца. Иска се отмяна на отказа и изпращане на преписката на

компетентния орган с указания за издаване на поисканата виза.

В съдебно заседание, жалбоподателката не се явява, представлява се от адв. И., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Представя подробно изложени писмени бележки в които се цитира практика на ЕСПЧ и СЕС, както и на АССГ по сходни дела. Претендира разноски.

Ответникът: Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], Л., чрез МВНР, оспорва жалбата чрез служител с юридическо образование – И. А. главен специалист в отдел „Национален визов център“, дирекция „К. отношения“ в Министерството на външните работи, като я счита за неоснователна и недоказана. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Административното производство е започнало по заявление от 10.04.2025 г. от Х. М. А. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: национален паспорт, издаден от компетентните власти на С.; застрахователна полица за медицински разходи, Решение № 6505 от 28.05.2024 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл. 34, ал. 1 и 2 от ЗУБ е разрешено на М. А. А. да се събере на територията на Република България със своята майка Х. А. М., със своя баща и със своята сестра и братя, един от които е М. А. А.; Решение № 4810/25.03.2024 г. на заместник-председателя на ДАБ при МС, с което се предоставя хуманитарен статут на М. А. А., копие от свидетелство за семейно положение.

Издаден е оспореният Отказ от 29.07.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване вид „D“ от М. С. завеждащ "Консулска служба" в Посолството на Република България в Б., Ливанска република. Като правно основание в отказа са посочени разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ, а като фактическо такова – има данни, че целта на влизането е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна, след проверка е установено, че носителите на основанието не пребивават в страната, нямат осигурено жилище и задължително здравно осигуряване, не могат да представят задължителното свидетелство за съдимост.

По делото е получен отговор от ДАНС, в който се сочи, че съгласувателната процедура по заявлението на кандидата за виза е осъществена електронно и е налице отрицателно становище за майката на кандидата Х. М. А.. Становището е отрицателното, но не защото тя представлява заплаха за националната сигурност, а понеже съществуват основателни съмнения относно надеждността на направените изявления от апликанта и попада в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който

се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от М. С., завеждащ "Консулска служба" в Посолството на Република България в Б., Ливанска република, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР със Заповед № 1 от 20.01.2025 г. на посланика ни в същото посолство въз основа на т. 4 от Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва закономото основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ е чл. 10, ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ. В цитираните точки е предвидено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава; след проверки е установено, че носителите на основаниято не пребивават в страната; нямат осигурено жилище и задължителното здравно осигуряване; не могат да предоставят задължителното свидетелство за съдимост.

Съдът констатира, че оспореният отказ е издаден при нарушение на изискването за форма, уредено в чл. 59, ал. 2, т. 4 от Административнопроцесуалния кодекс. Според тази разпоредба административният акт в писмена форма трябва да съдържа изложение на фактическите и правните основания за издаването му. Тези елементи от акта имат за цел да разкрият волята на административния орган и обстоятелствата, които стоят в основата на постановяването на акта. Включените мотиви подпомагат жалбоподателя да организира своята защита и съответно съда – да упражни надлежно съдебен контрол върху законосъобразността на акта.

В обжалвания акт е посочена формално и единствено разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 от Закона за чужденците в Република България. Не е посочено какви са тези данни, от кого и по какъв начин са получени и защо се приема, че Република България ще се ползва за транзитен пункт. Не се сочи, кои изявления и кои документи не представляват годно доказателство относно намерението и целта на пътуване на лицето. Съответно кои са липсващите документи, които е следвало да бъдат представени в хода на административното производство, за да се одобри заявлението за виза.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза вид „D” е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто

отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото пречатства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

В съдържанието на акта липсват конкретни мотиви, обосноваващи този извод. В конкретния случай, административният орган изобщо не е взел предвид, наличието на стабилен административен акт – Решение № 6505/28.05.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ), с което е разрешено на М. А. А., да се събере на територията на Република България със своята майка Х. М. А., със своя баща А. А. М., с братята си М. А. А. и М. А. А., както и със сестра си С. А. А..

Съгласно чл. 34, ал. 7 от ЗУБ, визи на членовете на семейството се издават след разрешението по ал. 2 и 4 от българските дипломатически или консулски представителства. Видно от посочената разпоредба, издаването на виза, не е поставено под условие, а следва задължително да се издаде такава, след като компетентен орган, предоставящ международна закрила е преценил, че са налице предпоставките по закона, да се събере едно семейство.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи постановява, че „Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция“, като (ал. 2) намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите“. Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

С оглед изложеното се прави извода, че отказът е бланкетен, като позоваващ се единствено на правната норма, което е необосновано. Когато се отказва предоставянето на определено право следва за лицето да е ясна причина за това, конкретната такава, съотносима към неговата хипотеза. Не може мотивите да се дописват в хода на производството по оспорване на отказа. Същите е желателно да са изложени в самия акт, но могат и в отделно становище към преписката да се намира, което конкретно не е така. Следователно отказът е незаконосъобразен, поради което трябва да се отмени и преписката да се върне на ответника за ново разглеждане на заявлението с обсъждане на събраните доказателства.

Така мотивиран и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Х. М. А. (К. М. А.), [дата на раждане], паспорт № N01132066, издаден на 16.04.2024 г. от МВР – С., отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване вид „D“, постановен от М. С. - завеждащ консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Л..

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението на Х. М. А., гражданка на С., подадено на 10.04.2025 г., при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, изложени в мотивите на съдебното решение.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок пред ВАС на РБ.